

Staten og betale Præste-, Degne- og Klokkerpenge og Vedligeholdelsesafgifter til de københavnske Kirker i Almindelighed. Jeg bringer det blot i Erindring som et Moment, der er Grund til at tage i Betragtning, naar man skal tage Stilling til Spørgsmaalet om Tilskud til Opførelse af en Kirke i Vanløse. Det ærede Medlem fandt, at Trangen ikke havde vist sig ved noget klækkeligt Bidrag fra de vedkommende, og det lykkedes ham at reducere de 12,000 Kr., der ere komne ind, til 7,000 Kr., idet han trak 5,000 Kr., som skulle være komne ind ved en Basar, fra. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at om en Beboer giver sit Bidrag i Form af et Gulv- eller Bordtæppe, som bliver solgt ved en Basar, eller giver 10 eller 8 eller 6 Kr., bliver omtrent det samme. Mange ville maaske netop bedre kunne give deres Bidrag paa den Maade, hvorpaa Sagen her var arrangeret. Det er jo ikke uhørt, at der paa den Maade gives Bidrag til Formaal, som kunne sidestilles med dette. Der er altsaa ingen Grund til at være indigneret over, at man har benyttet denne Maade til at skaffe Penge paa. Men selv om vi ville trække de 5,000 Kr. fra, blev der 7,000 tilbage, og det er dog ikke saa lidt, navnlig for det ærede Medlem, der reducerer Antallet af Indbyggere til saa lidt, som muligt. Ikke alle Vegne har Trangen til en ny Kirke dokumenteret sig med saa mange Penge. Ogsaa her synes jeg, at det ærede Medlem kunde være lige saa tilfreds, som han har været i mange Tilfælde, hvor han ikke har gjort Indsigelse mod Bevilling af Statstilskud til Opførelse af en Kirke. Jeg skal hermed forlade Spørgsmaalet om Opførelse af en Kirke i Vanløse i Haab om, at ærede Medlemmer ville finde det fuldt forsvarligt at bevilge de 30,000 Kr., hvoraf de 5,000 ere opførte paa dette Finanslovsforslag.

Den Bitterhed, som det ærede Medlem gav Udtryk i sine Udtalelser om Tilskuddet til Kirken i Vanløse, en Bitterhed, som jeg indtil videre tillader mig at skrive paa Regning af det Nederlag, han Aftenen før led her i Tinget, synes at have forplantet sig videre til Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Tilskuddet til Understøttelser for Seminarieelever. Det ærede Medlem oplyste os om, at det var specielt ham og hans Parti, der havde Æren for, at der forelaa et Ændringsforslag om en Forhøjelse af dette Tilskud. Jeg synes, at Glæden over, at det virkelig var lykkedes ham at skaffe en Forhøjelse af Understøttelsen, udmærket godt kunde have bevæget

det ærede Medlem til at renoncere paa at give sin Bitterhed, der syntes at strække sig længere end nødvendigt, saa skarpe Udtryk, som den fik. Den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte Ministerens Stilling til dette Forslag, var en saadan, at jeg finder Anledning til paa det bestemteste at protestere mod den.

Jeg skal ikke inlade mig paa at referere hele Sagens Gang i Finansudvalget, Ministeren har allerede gjort Rede derfor. Den Fremstilling, det ærede Medlem gav, var ikke rigtig. Ministerens Stilling synes mig saa korrekt, som saavel et Oppositionsparti som en Ordfører kan ønske sig i et Spørgsmaal af den Natur. Thi som det ærede Medlem jo refererede, var Sagen ogsaa fremme ved 2den Behandling af Finansloven, ikke i Tinget, men i Udvalget, og naar det ærede Medlem har refereret det, kan jeg jo gentage det og henvise til det. Og naar der saa akkviesceres ved den Stilling, som Ministeren har indtaget, som jo alle Finansudvalgets Medlemmer ere bekendte med, og som han har refereret her, at næste Aar vil hele Seminarie-lovsspørgsmaalet komme paa Dagsordenen, derunder ogsaa Spørgsmaalet om Forhøjelse af Understøttelserne, synes det ret naturligt, at Ministeren, naar han ikke hører fra Udvalget, heller ikke finder Anledning til at foretage videre. Han gaar jo nemlig ud fra, at saa er Udvalget enig i, at det kan vente. Men saa snart Ministeren faar at vide, at der i Udvalget er Ænske om alligevel trods det, at Sagen kommer frem til næste Aar, at give en forøget Bevilling, siger Ministeren: Meget vel, jeg er naturligvis meget taknemmelig for at faa saa mange Penge som muligt. Hvis det ikke er en korrekt Stilling af Ministeren, ved jeg ikke, hvorledes en Minister skulde stille sig. Jeg synes tværtimod, at det at staa op og sige som det ærede Medlem: Ministeren gør ingen Ting, han er lige glad, han sidder ganske roligt, og hvis ikke vi andre vilde tage os af, det være sig nu Seminarieeleverne eller hvilke andre der kan være Tale om, saa skete der ikke noget, thi Ministeren sidder ganske roligt, han er ligeglad. — — (K. M. Klausen: Det sagde han.) Nej, det sagde Ministeren ikke. Det var med Hensyn til den Klemme, det ærede Medlem mente, Ministeren var kommen i paa et andet Spørgsmaal, at han var ligeglad, om han kom ud af denne Klemme eller ikke, og det kan man jo sagtens være, naar man ikke er i nogen Klemme. Men da altsaa Resultatet, som ogsaa det ærede Medlem selv siger, er til-